Quelle: http://manuscripta.at/?ID=536
Copyright: Klosterneuburg, Augustiner-Chorherrenstift

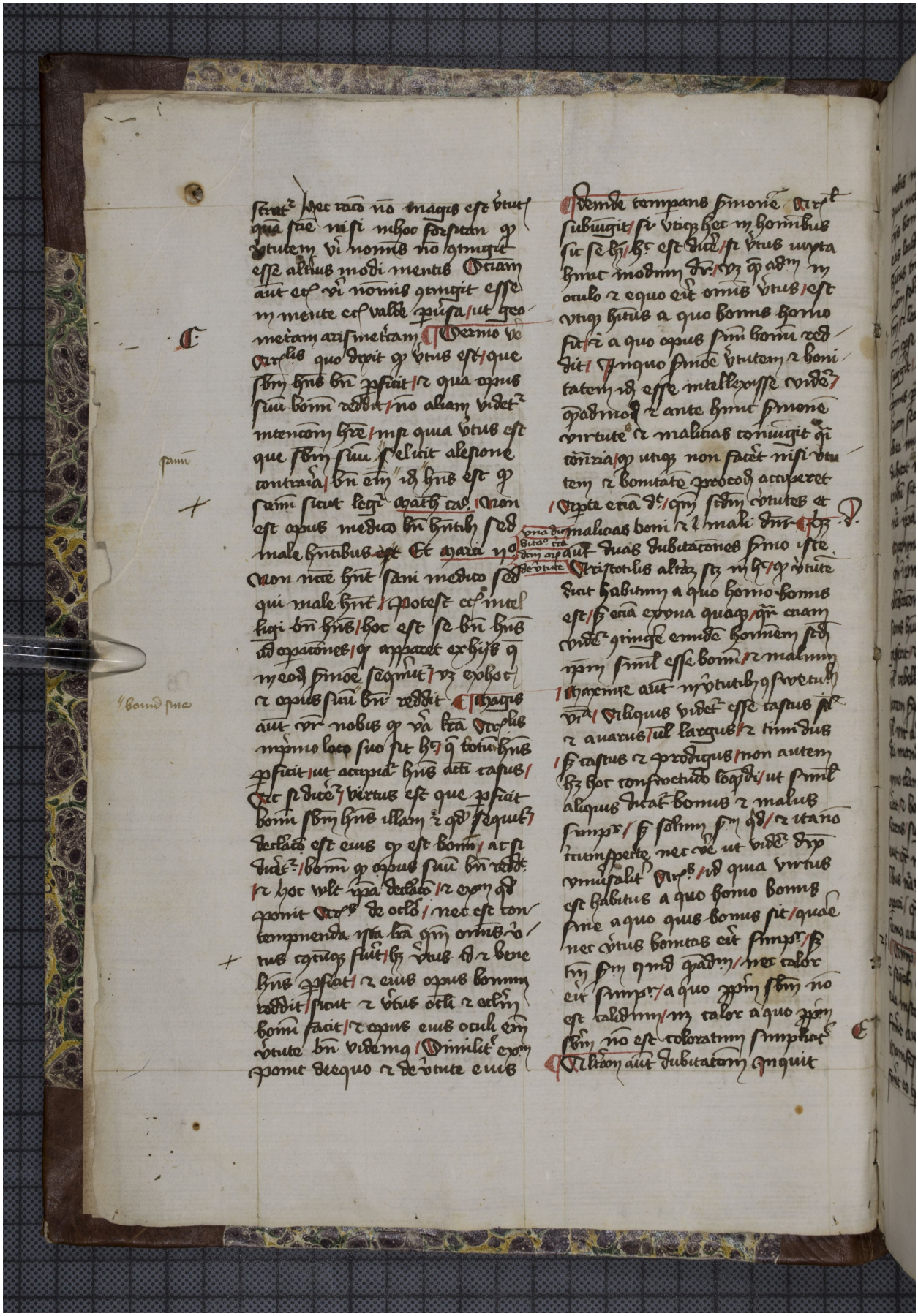

sanni

bonum pnc

Verum tempans simonie, Arist
subiungit, si virtus hoc in hominibus
sic se habet, hoc est dicit, si virtus uirta
hunc modum dr. vz q ad m in
oculo r equo cui omnis virtus, est
virtus hitus a quo homo homo
fit, r a quo opus sum homi red
dit. Inquo simoe virtutem r boni
tatem id esse intellexisse videt,
quadmod r ante hunc simone
virtute r malitias coniungit qi
contria, q utrq non facit nisi vir
tem r bonitate procedd acuperet
Septa etia dt, qm sibi virtutes et
malitias boni r l mali dnt. hz d.
aut duas dubitationes simo iste
Aristotelis altiz sz in hc, q virtute
fiat habitum a quo homo homo
est, h etia extrema quaq, qr etiam
videt gingere eumdem hominem sed
non simul esse bonum r malum
charitate aut in virtutib q sve tui
vi. Siliquus videt esse tasius sit
r auarus, ul largus, r timidus
h tasius r prodigus, non autem
hz hoc confectiuo logici, ut simul
aliquis dicat bonus r malus
simpr, h solum sm qd, r ut ano
trum perte, nec cre ut videt dip
vniualit Porp, id qua virtus
est habitus a quo homo bonus
fit a quo quis bonus sit, quae
nec virtus bonitas cit simpr, h
tm sm qmd gradm, nec calor
cit simpr, a quo qdm sbm no
est caliditum, in calor a quo qdm
sbm no est coloratum simpliter
Siliqon aut dubitatum inquit

virtus dicitur habitus a quo
qdm ergo
de virtute